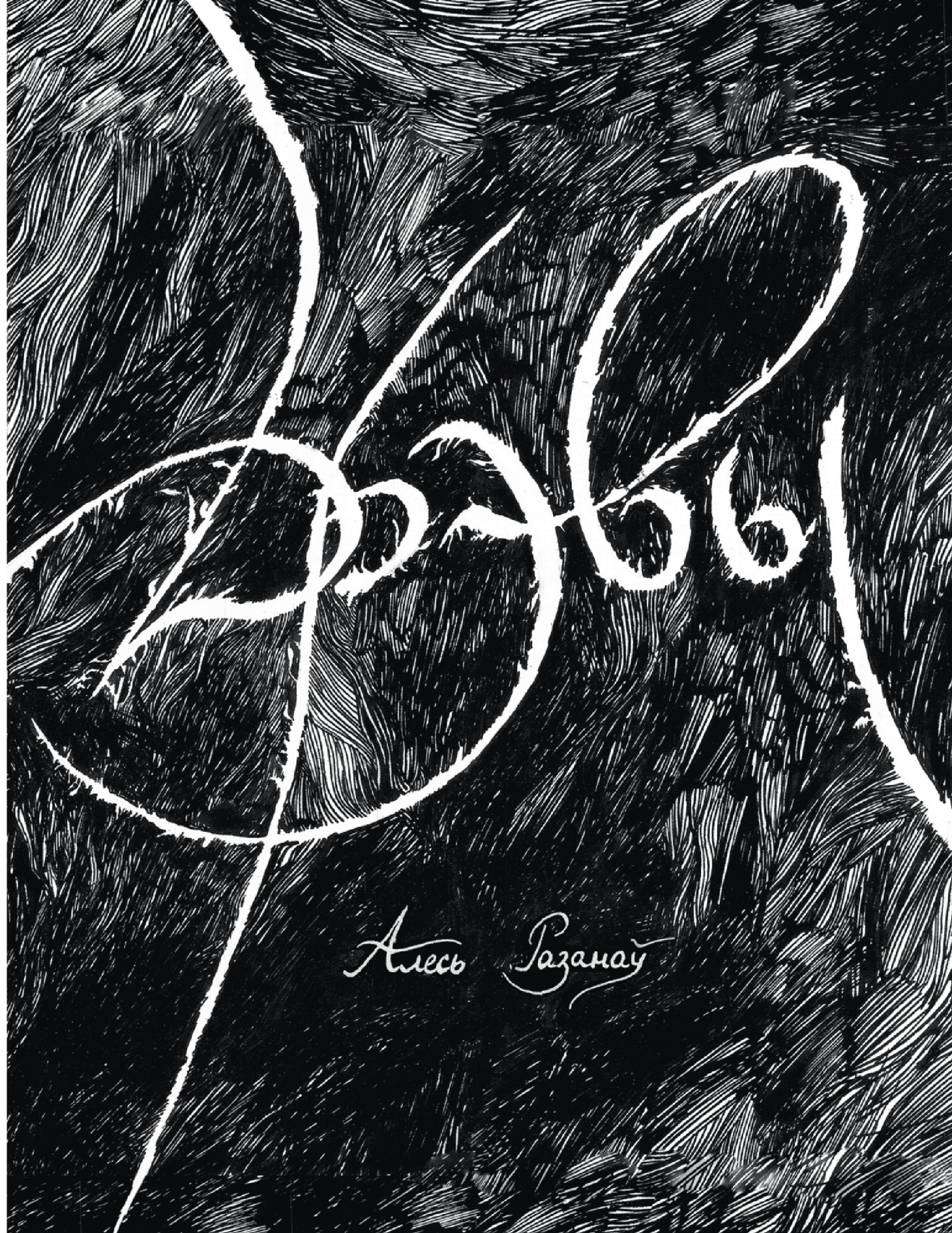

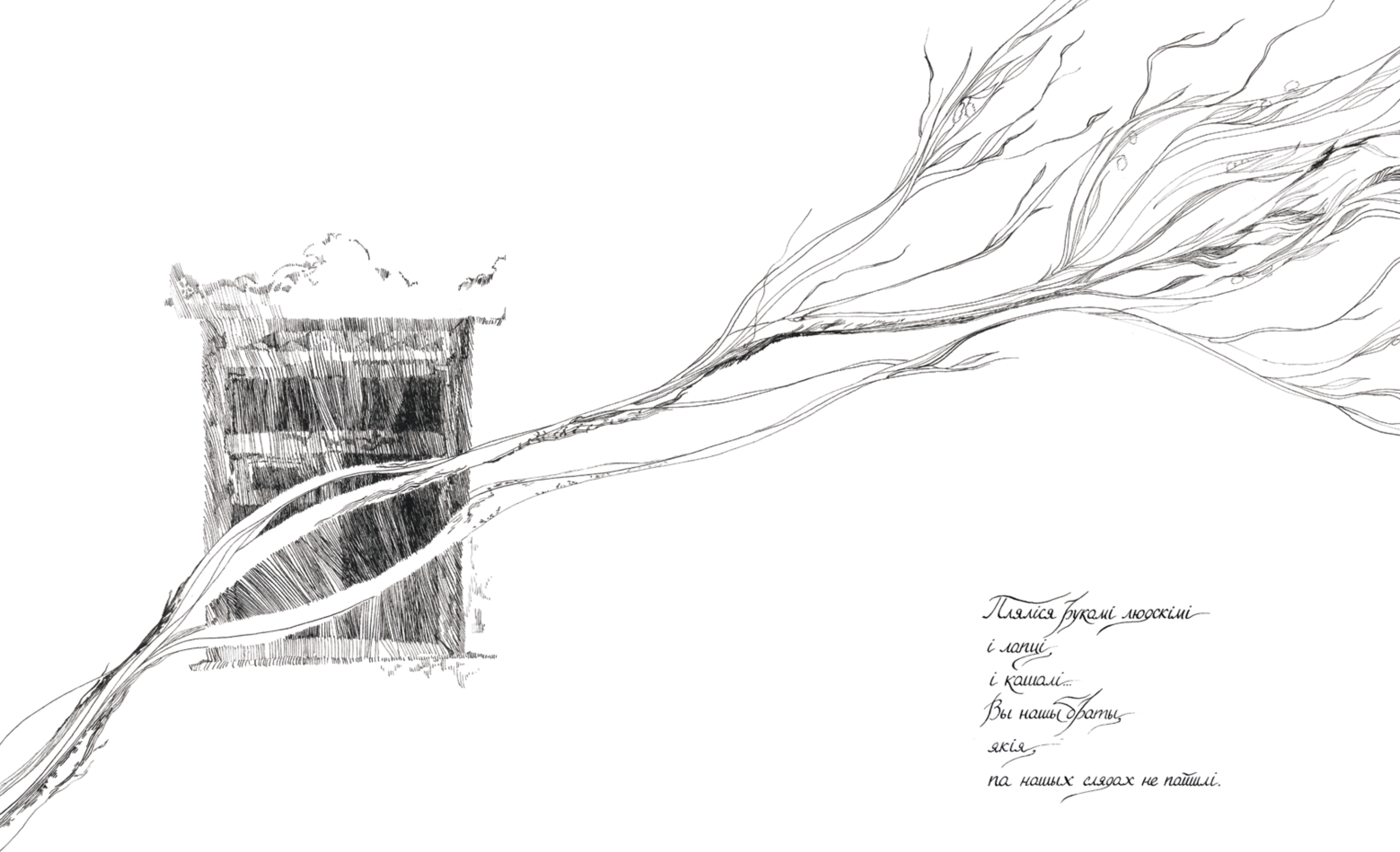
Алесь Разанаў

Алесь Разанаў

На ўсход
габляпаняць пэўні
а заход,
як долё,
прыціх.
Гудляючы бас,
напэўна,
гудляем сябе саміх.

Плеліся руками людськими
і лопці,
і кашалі...
Ви наші брати,
які,
на наших сльозах не пошлі.

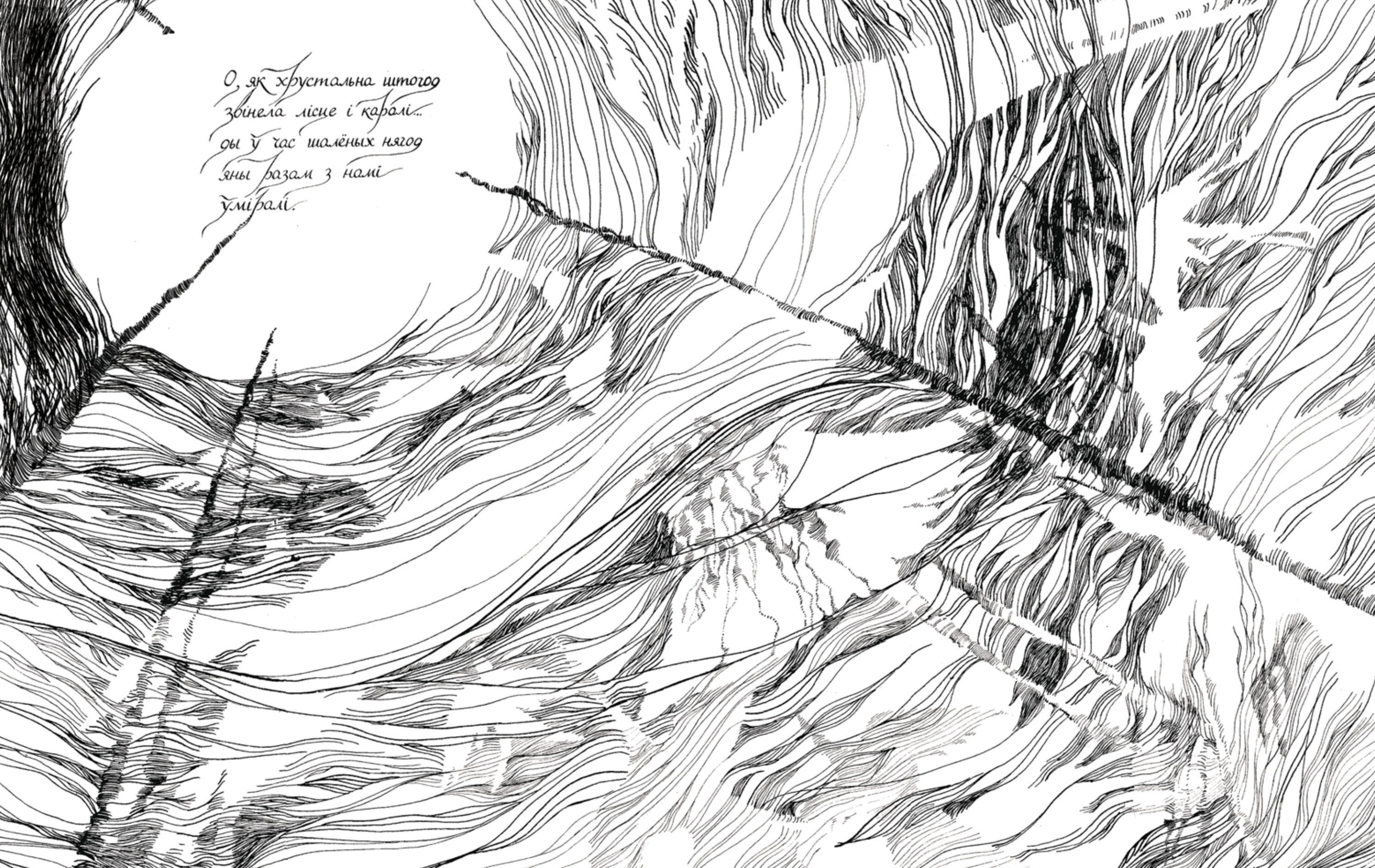

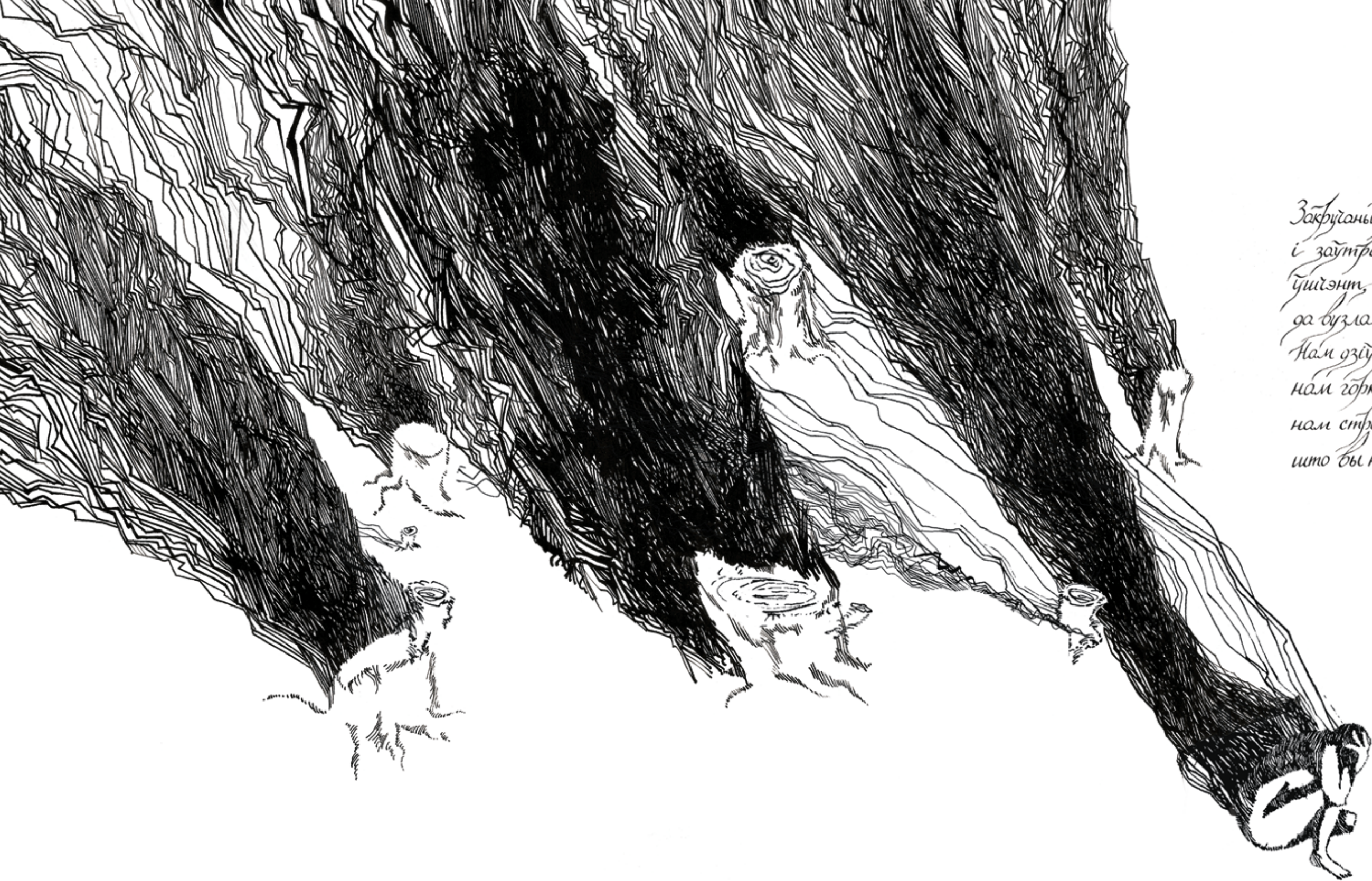
Вы засталися шумліва
расіі ўбышыню і ўглыд,
кад рушылі мы шчасліва
дарогаю птушак і рыд.

Мо быў бы
наш крок дарэмна
і ўсхліпам быццё спымо,
калі б,
паміраючы,
дрэвы
не слалі свайго цягло,
калі б не паці нас ветрам
у душныя ноды і дні,
калі б не ішлі ў нятры
шурпатыя іх карані.

О, як хрустальна штогод
звінела лісче і каралі...
Ой у час шалёных нягод
яны разам з нами
умірали.

Закружаны рух угарашні
і заўтрашні.
Ушэнт,
да вузла...
Нам озіўна,
нам горка,
нам страшна,
што бы не трымаеце зла.

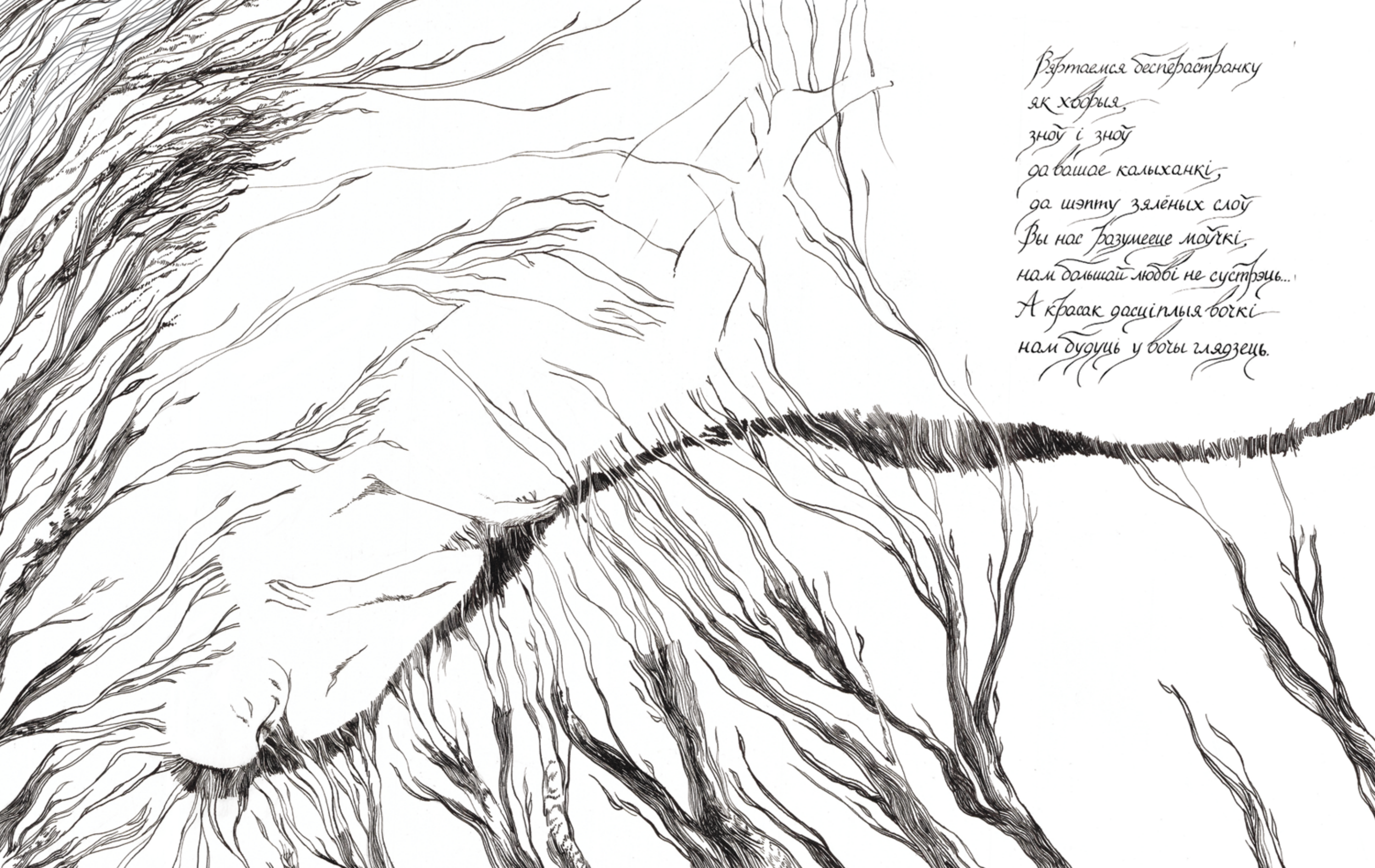

Сякєра звінєла і сєкла...
дє шїдєрє,
як брєга,
азон...

Пашасіць
у самае пекла
шпурне нас варыцкі разгон.

Вертается бесперестанку
як хорька,
зноу і зноу
да вашае калыханкі,
да шэпту зялёных слоў
Вы нас разумееце мойкі,
нам большай любві не сустраць...
А красаак дасціпныя вогкі
нам будуюць у богы гледзець.

Разхрыстаны,
пералогшы,
дыхае лес пад дажджом.
Мы ваша цёценне ўдзярошы,
тым самым
сваё ўдзяжан

На заінелым трамвайным акне
хтось напісаў: “Я кахаю”.
Усе пазіраюць на свет
праз гэтыя словы.

Алесь Разанаў

